

D ů v o d y:

Po právní stránce (č. 4 Šu 503 c. ř. s.) shledává dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu správným. Podle ustanovení Šu 1097 obč. zák. neztrácí sice nájemník právo požadovati na pronajímateli náhradu za nutné opravy, když mu o nutnosti oněch oprav ihned neučiní oznámení, avšak nájemník jedná při tom jen jako jednatel bez příkazu, a má tudíž nárok na náhradu jen podle ustanovení Šu 1036 neb Šu 1037 obč. zák., tedy jen v případě nutného a účelného vynaložení (§ 1036) neb v případě zřejmého a převážného užitku pronajímatele (§ 1037). Dovolatelé mají pravdu v tom, že tato zákonná ustanovení výslovně nevyžadují, že nájemník musí jako jednatel bez příkazu míti úmysl náklad učiniti k užitku pronajímatele, chce-li vznést nárok na náhradu, avšak rozsudek odvolacího soudu nevyslovil nikde zásady opačné a proto jsou poukazy dovolatelů na literaturu v tom směru zbytečné. Pokud žalobcové ve svém dovolání uvádějí také to, že hodnota domu byla opravami zvýšena, poněvadž opravy byly nejen nutné, nýbrž i účelné, jest poukázati k tomu, že pro tvrzené zvýšení hodnoty ceny domu neobsahují zjištění nižších soudů žádného podkladu a nelze v třetí stolici skutková zjištění nižších soudů nikterak doplňovati (§ 504 c. ř. s.). Mluví-li dovolatelé konečně o tom, že z opožděného uplatňování jejich nároku nelze usuzovati, že chtěli své výlohy žalované darovati nebo se jich vzdáti, jest jim připomenuti, že odvolací soud poukazuje na toto pozdní uplatňování nároku jen jako na okolnost vedlejší, používaje slova »ostatně« na začátku dotyčné své úvahy. Pro zamítnutí žalobního nároku uvádí však hlavní důvody jiné, s nimiž jest také souhlasiti. Bezdůvodnému dovolání nebylo proto vyhověno. Výrok o útratách jest odůvodněn §§ 41 a 50 c. ř. s., při čemž jest jen připomenuti, že dovolací odpověď není podána opožděně (viz rep. nál. býv. víd. nejv. soudu č. 196 a rozhodnutí tohoto nejv. soudu č. 3406 Sb. civ. k § 575 c. ř. s.).

Čís. 5679.

Exekuci proti solidárnímu dlužníku jest omeziti (zastaviti), byla-li již proti jinému solidárnímu dlužníku vykonána (povolena) ve větším rozsahu, než je třeba, by věřitel byl úplně uspokojen (zajištěn).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, R I 976/25.)

Vymáhajícímu věřiteli byla ku vydobytí vykonatelné pohledávky 4.568 Kč 40 h povolena usnesením okresního soudu ze dne 25. května 1924 exekuce proti povinným Bedřichu K-ovi a Marii Sch-ové vnučeným zřízením zástavního práva a proti povinným Bedřichu K-ovi a Marii L-ové zabavením, uschováním a prodejem svršků. Usnesením ze dne 1. července 1924 byla povolena vymáhajícímu věřiteli ku vydobytí téže pohledávky proti Ferdinandu M-ovi exekuce na svršky. Návrhu Ferdinanda M-a, by byla exekuce proti němu omezena (zastavena), s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle §u 14 ex. ř. jest sice dovoleno, použití současně několika exekučních prostředků, povolení však může omezeno býti na některé prostředky exekuční, jde-li zřejmě na jevo z exekučního návrhu, že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Dále stanoví § 27 první odstavec ex. ř., že exekuce nesmí býti vykonána ve větším rozsahu, než jest třeba, by byl skutečně nárok, jenž označen jest v povolení exekuce. Posléze jest podle §u 41 druhý odstavec ex. ř. mimo případy v odstavci prvním tohoto paragrafu uvedené, zde v úvahu nepřicházející, exekuci omeziti, byla-li vykonána ve větším rozsahu, než jest třeba, by věřitel byl úplně uspokojen. Z těchto předpisů plyne, že, jest-li účele exekuce, uskutečniti vykonatelnou pohledávku, bezpečně dosaženo, nelze povolití další exekuci k vydobytí téže pohledávky, ale z toho plyne také, že za tohoto předpokladu sluší exekuci již povolenou přiměřeně omeziti, pokud se týče exekuci, která podle §u 14 ex. ř. vůbec neměla býti povolena, za současného zrušení exekučních úkonů již vykonaných i zastaviti. O tento případ jde. Vymáhajícímu věřiteli byla k vydobytí vykonatelné pohledávky 4.568 Kč 40 h s přísl. povolena již usnesením ze dne 25. května 1924 proti povinným Bedřichu K-ovi a Marii S-chové exekuce vnučeným zřízením práva zástavního a proti povinným Bedřichu K-ovi a Marii L-ové zabavením, uschováním a prodejem svršků. Podle vlastního udání vymáhajícího věřitele požívá vnučené právo zástavní na nemovitosti Marie Sch-ové prvního pořadí, a vymáhající věřitel také připouští, že nemovitost může míti cenu 15.000 Kč. Již tento exekuční prostředek byl by tedy vlastně dostačoval (§ 96 ex. ř.). Ale z odhadního protokolu ze dne 18. června 1924 dále plyne, že u dlužnice Marie L-ové zabaveny byly svršky v ceně asi 13.000 Kč. Jest patrné, že ona vykonatelná pohledávka i s příslušenstvím jest těmito dvěma exekučními prostředky téměř nadbytečně kryta. Přes to učinil vymáhající věřitel dne 26. června 1924 k vydobytí téže pohledávky nový návrh na povolení mobilární exekuce proti dlužníku Ferdinandu M-ovi, která usnesením ze dne 1. července 1924 E 291/24-1 (E 247/24-9) byla povolena a podle protokolu ze dne 14. července 1924 též byla vykonána. Právem žádal tento dlužník omezení, pokud se týče zastavení této vzhledem k tomu, co shora uvedeno, již zcela zbytečné exekuce, pročež bylo jeho dovolacímu rekursu vyhověno a rozhodnuto, jak se stalo. Že by omezením pokud se týče zastavením této mobilární exekuce bylo zasáhnuto do práv zaručených vymáhajícímu věřiteli podle ustanovení §u 891 obč. zák., není pravdou, jelikož i v případě solidárního závazku může věřitel zaplacení žádati jen jednou a přirozeně, stala-li se jeho pohledávka vykonatelnou, také jen jednou ji uskutečniti. Také není správným výklad, jež dává rekursní soud předpisu §u 96 ex. ř., který určuje předpoklady pro omezení pokud se týče zastavení exekuce vnučeným zřízením práva zástavního, ale nijak nevykládá omezení pokud se týče zastavení povolené exekuce mobilární, pakliže exekuce vnučeným zřízením práva zástavního o sobě

nebo ve spojení s jinými exekucemi zřejmě dostačuje k uspokojení vykonatelné pohledávky.

Čís. 5680.

Pozemková reforma.

Spolupachtýř zabrané nemovitosti nemůže si do výpovědi stěžovati proto, že nebyla doručena také druhému spolupachtýři.

Spolupachtýř nemůže uplatňovati proti Státnímu pozemkovému úřadu okolnost, že druhý spolupachtýř nebyl oprávněn vzhledem k obsahu pachtovní smlouvy propachtovaný statek koupiti.

Nezáleží na tom, zda Státní pozemkový úřad má opravdový úmysl statek převzítí.

Pachtýř nemůže se dovolávati dohody mezi vlastníkem a Státním pozemkovým úřadem. Porušení dohody bylo by důvodem ku stížnosti pouze vlastníku, třebaš nebyl osobou hospodařící.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, R I 21/26.)

Soud první stolice doručil výpověď ze zabraného majetku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Josefa A-a spolupachtýře zabraného majetku.

D ů v o d y:

Stěžovatelova námitka (čís. 1 stížnostního spisu), že spolupachtýřem je také František A., jemuž výpověď dána nebyla, že tedy výpověď nebude lze exekvovati a že tato námitka jsouc námitkou z důvodu vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí spadá pod § 20 náhr. zák. a tudíž pod předpisy jeho části I. c) téhož zákona, je planá, neboť: Práví sice § 20 náhr. zák., že proti výpovědi může podána býti stížnost jen z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení části I. c), ale tím mají býti ohraničeny důvody stížnosti jen proti ostatním částem náhradového zákona a ostatním zákonům pozemkové reformy, že totiž o porušení předpisů těchto jiných částí náhradového zákona a těchto ostatních zákonů pozemkové reformy stížnost opírána býti nemůže, nemá a nechce tím však býti řečeno, že každé porušení této části I. c), t. j. porušení kteréhokoli z jejich předpisů §§ 12—25 stížnost proti výpovědi odůvodňuje. Neboť praví § 20, že stížnost přísluší proti v ý p o v ě d i, takže tedy jen ty předpisy v úvalu přicházejí, které porušeny jsou již výpovědí samou, t. j. které porušil již S. P. Ú. aktem výpovědi a nikoli i ostatní, které porušil na př. soud při vyřizování výpovědi, čili jde jen o to, zdali tu jsou zákonné podmínky výpovědi a zdali má výpověď zákonný obsah, tedy zejména, zda vypovězené nemovitosti jsou zabrány (§ 12), nebo zda je poznamenán zábor nebo zamýšlené převzetí pokud se týče zda se současně za poznámku záboru žádá, nebo zamýšlené převzetí oznamuje (§ 23), nebo výpovědní lhůta odpovídá zákonu (§§ 12 a 13) a pod.; nikoli však nepřislúší stížnost proti výpovědi, když na př. soud výpověď